

ชื่องานวิจัย	สถานการณ์แนวโน้มการนาคเจ็บ เสียชีวิต และปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุบนส่ง จังหวัดเชียงใหม่ ปีพ.ศ.2549-2551
ผู้วิจัย	นางกลินธ์สุคนธ์ จิวนารมณ์ นางบุญนา ชัยศรีสวัสดิ์สุข นางอัญชลี อุ่ยมสุนทร
ปีที่ศึกษา	2552

บทคัดย่อ

การศึกษารั้งนี้มีวัตถุประสงค์ เพื่อศึกษาสถานการณ์แนวโน้มการนาคเจ็บ เสียชีวิต และปัจจัยเสี่ยงต่อการเกิดอุบัติเหตุบนส่ง จังหวัดเชียงใหม่ โดยวิเคราะห์ข้อมูลการนาคเจ็บและเสียชีวิต จากระบบเฝ้าระวังการนาคเจ็บของโรงพยาบาลชุมชน ทุกแห่ง จำนวน 23 แห่ง ใน จังหวัดเชียงใหม่ ซึ่งปกติ เป็นรายงานประจำเดือนของโรงพยาบาลชุมชนของจังหวัดเชียงใหม่ ในช่วง 3 ปี ระหว่าง พ.ศ. 2549 – 2551 ที่งดอยู่ในเขตรอบบริเวณตลาดและเขตชนบทของจังหวัดเชียงใหม่ จำนวนทั้งสิ้น 48,543 ราย ทำการวิเคราะห์ ข้อมูล โดยใช้ร้อยละ จำนวน ค่าเฉลี่ย ค่านั้มยมฐาน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน

ผลการศึกษา พบว่าอุบัติเหตุจากการขับส่งเป็นสาเหตุอันดับแรกของการนาคเจ็บจากทุกสาเหตุ(19 สาเหตุ) เคลี่ยร้อยละ 32.19 จากสาเหตุทั้งหมด โดยในช่วง ปีพ.ศ. 2549 – 2551 มีแนวโน้มการนาคเจ็บและเสียชีวิตลดลง พบว่าเกิดอุบัติเหตุในเพศชายเป็น 2.2 เท่าของเพศหญิง ส่วนใหญ่ ร้อยละ 42.14 อยู่ในช่วงอายุ 15-29 ปี $X = 30.53$ ปี $SD = 16.66$ ปี Median = 27 ปี ซึ่งเป็นช่วงวัยแรงงานและร้อยละ 42.69 มีอาชีพรับจ้าง ที่สำคัญคือ เป็นกลุ่มนักเรียนนักศึกษาสูงถึงร้อยละ 24.11 การนาคเจ็บและเสียชีวิตในวัยแรงงานและนักศึกษา ควรให้ความสำคัญอย่างยิ่ง เพราะเป็นกำลังสำคัญของประเทศไทย และส่งผลกระทบไปยังชาติสังคมค้านอุบัติความไม่สงบ

รถจักรยานยนต์ เป็นพาหนะที่ทำให้เกิดการนาคเจ็บสูงสุดร้อยละ 87.72 กลุ่มอายุ 15-19 ปี มีอัตราการขับขี่จักรยานยนต์สูงถึงร้อยละ 18.01 ส่วนใหญ่เป็นการขับขี่ที่ฝ่าฝืนกฎหมาย เนื่องจากผู้ขับขี่อายุค่อนข้างน้อย และยังไม่ได้รับอนุญาตให้ขับขี่จักรยานยนต์ได้ตามที่กฎหมายกำหนด ประกอบกับ การขับขี่ที่ไม่สวมหมวกนิรภัย ผู้ใช้จักรยานยนต์ไม่สวมหมวกนิรภัย มีสูงถึง ร้อยละ 96.02 มีอัตราป่วยตาย ในผู้ขับขี่จักรยานยนต์ไม่สวมหมวกนิรภัย ร้อยละ 0.75 ของผู้บาดเจ็บทั้งหมด

พบว่ามีการใช้รถจักรยานยนต์ สูงสุด รองลงมาเป็นรถระยะ หรือ รถตู้ มีสัดส่วนของการนาคเจ็บมากกว่าพาหนะอื่นๆ ร้อยละ 85.79 และ ร้อยละ 5.46 โดยเฉพาะการโดยสารรถในช่วงเทศกาลที่มีการค้มแมลงก่อช้อล์ร่วมด้วย

การค้มแมลงก่อช้อล์ในผู้ขับขี่จักรยานยนต์ มีร้อยละ 42.72 รถเก่งสูงถึงร้อยละ 45.70 โดยเฉพาะ การค้มในช่วงเทศกาล โดยการค้มแมลงก่อช้อล์ร่วมกับการขับขี่yanพาหนะทุกประเภท เคลี่ยร้อย

คละ 40.60 การขับขี่รถชนต์สาธารณะ รถรับจ้าง รถระยะ รถตู้ รถโดยสารสองแถว ร่วมกับการคุ้ม效ลกอชอด์ ร้อยละ 36.36-42.55 การคุ้ม效ลกอชอด์ก่อนขับขี่ยานพาหนะ นับว่าเป็นภัยคุกคามต่อความปลอดภัยบนท้องถนน เพราะนอกจากจะทำให้ผู้ขับขี่เสี่ยงต่อการประสบอุบัติเหตุแล้ว ยังทำให้ผู้ร่วมทางมีโอกาสได้รับอันตรายเช่นกัน หรือที่กันเรียกว่า “เหยื่ออุบัติเหตุ”

คนเดินเท้าเป็นกลุ่มที่มีการบาดเจ็บที่รุนแรง มือตราชาร Admit สูงถึงร้อยละ 11.87 อัตราป่วยตายสูงสุดร้อยละ 1.92 ส่วนใหญ่เป็นเด็กกลุ่มอายุต่ำกว่า 10 ปี และกลุ่มอายุ 60 ปีขึ้นไป

สำหรับการขับขี่รถชนต์ พนับว่าผู้ขับขี่ไม่คาดเข้ามัชั่นนิรภัยร้อยละ 79.71 ผู้โดยสาร ไม่คาดร้อยละ 93.61 ซึ่งการคาดเข้ามัชั่นนิรภัยน่าจะเป็นความตระหนักของผู้เดินทางเอง เนื่องจากการตรวจจับก่อนข้างตื้นๆ แต่เมื่อยังไงก็ตาม การรณรงค์หรือการสร้างความตระหนักในการคาดเข้ามัชั่นนิรภัยควรดำเนินการอย่างต่อเนื่อง

การเกิดเหตุมักเกิดในช่วงเวลากลางคืน สูงสุด ระหว่าง 16.00-24.00 น. ร้อยละ 52.02-54.35 โดยเฉพาะพนสูงสุดเวลา 16.00 -20.00 น. อุบัติเหตุเกิดในวันเสาร์ และอาทิตย์ มากที่สุดร้อยละ 16.0 ช่วง เทศกาลสงกรานต์ เดือนเมษายน เป็นเดือนที่มีการบาดเจ็บมากที่สุด ร้อยละ 10.61 แต่การเสียชีวิต สูงสุดพบในช่วงเทศกาลปีใหม่คือเดือนธันวาคม ร้อยละ 11.18 ขณะเดียวกัน ช่วงปีใหม่เดือนมีนาคมมีแนวโน้มการเกิดอุบัติเหตุสูงเช่นกัน

การนำส่งผู้บาดเจ็บไปยังสถานพยาบาลโดยผู้เห็นเหตุการณ์เฉลี่ยร้อยละ 65.68 การนำส่งโดยหน่วยบริการการแพทย์ฉุกเฉิน ร้อยละ 14.51

ผลจากการศึกษาชี้ให้เห็นว่าปัญหาอุบัติเหตุเป็นปัญหาเชิงชื้อนที่ไม่อาจแก้ไขได้โดยหน่วยงานใดหน่วยงานหนึ่ง ทุกภาคส่วนควรบูรณาการความยุทธศาสตร์ 5 ด้าน อย่างต่อเนื่อง ไม่เฉพาะช่วงเทศกาลสำคัญเท่านั้น แต่ควรดำเนินการทั้งในช่วงปกติ เช่น วันหยุดสุดสัปดาห์ ที่มีแนวโน้มการเกิดอุบัติเหตุสูง และหากจะลดการบาดเจ็บและเสียชีวิตจากอุบัติเหตุการขนส่ง ควรต้องให้ความสำคัญกับนโยบายการป้องกันในกลุ่มเด็กและเยาวชน ต่อการขับขี่และโดยสารจักรยานยนต์ รวมถึง การสวมหมวกนิรภัย การคุ้ม效ลกอชอด์ การให้บริการการแพทย์ฉุกเฉินที่ครอบคลุม และ ควรสนับสนุนองค์กรท้องถิ่น เครือข่ายภาคประชาชน สนับสนุนการจัดการปัญหาโดยชุมชนมีส่วนร่วม เพื่อให้เกิดความตระหนัก มีจิตสำนึกสาธารณะ ซึ่งน่าจะส่งผลให้เกิดการปรับเปลี่ยนพฤติกรรมที่ปลอดภัยในอนาคต และสามารถลดอัตราการเกิดอุบัติเหตุลงได้ในที่สุด